

Repertorium nummer 2018/
Datum van uitspraak 07 maart 2018
Rolnummer 2014/AR/2120

Niet aan te bieden aan de
ontvanger

Uitgifte
i Uitgereikt aan

i Uitgereikt aan

! Uitgereikt aan

! op/

op

op

! € -

, €

1 €

[BUR

! BUR

| BUR

Hof van beroep Gent

Arrest

twaaifde kámer

Aangeboden op 09 maart 2018
Niet te registreren

2014/AR/2120 - In de zaak van:

1. E.T.M.I. – I.S.V.T.L.S.,

vennootschap naar Turks recht,

woonstkeuze ten kantore van Mr. , 9000 GENT, [adres], appellant,

hebbende als raadsman mr. , advocaat te 9000 GENT, [adres]

2. G.2.M.S.V.T.L.S.,

vennootschap naar Turks recht,

woonstkeuze ten kantore van Mr. , advocaat, 9000 GENT, [adres], appellant,

hebbende als raadsman mr. , advocaat te 9000 GENT, [adres]

tegen

1. meesters D.C. en M.M. q.q. vereffenaars NV T.A.E.G.T.,

met [KBO], beiden kàntoorhoudende te 8530 HARELBEKE, [adres],
geïntimeerde,

hebbende als raadsman mr. , advocaat te 8530 HARELBEKE, [adres]

Velt het hof het volgende arrest:

Het hof heeft de partijen in openbare terechtzitting gehoord en kennis genomen van de gerechtsbundels in beide aanleggen en van de neergelegde stukkenbundels.

Het hoger beroep tegen het vonnis op tegenspraak van de rechtbank van koophandel te Kortrijk, vierde kamer, van 16 december 2013 (AR nr. 3175/12) werd ingesteld bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het hof op 4 augustus 2014.

Gelet op het tussenarrest van 13 mei 2015.

Ter zitting van 31 januari 2018 verklaarden de partijen akkoord te gaan dat de debatten werden voortgezet in de gewijzigde samenstelling van het hof, alsook dat alle neergelegde besluiten tot het debat behoren.

Antecedenten

1.

De feiten, die aan de grondslag van het geschil tussen partijen liggen, kunnen kort als volgt samengevat worden.

Op 20 juni 2012 werd tussen de nv T.A.E.G.T. in vereffening (hierna in het kort "T." geheten) en de vennootschap naar Turks recht, E.T.M.I. – I.S.V.T.L.S (hierna in kort "E." geheten) een overeenkomst gesloten, waarbij T. aan E. 29 Vandewiele weefgetouwen verkocht voor de prijs van 1.450.000,00 EUR.

Op 28 juni 2012 betaalde E. een voorschot van 200.000,00 EUR.

Deze overeenkomst werd op 31 juli 2012 vervangen door een verkoop van dezelfde weefgetouwen aan dezelfde prijs, doch ditmaal aan E. én de vennootschap naar Turks recht G.2.M.S.V.T.L.S (hierna in het kort "G." geheten).

In deze overeenkomst werd volgende betalingsregeling opgenomen (vrij vertaald vanuit het Engels): *"betaling door uw ondernemingen van een totaal bedrag van 1.450.000 EUR overeenkomstig volgend schema:*

200.000,00 EUR is betaald op 28 juni 2012;

een bedrag van 150.000,00 EUR moet betaald worden voor 8 augustus 2012 op de vereffeningssrekening op onze naam, geopend bij NV KBC Bank, kantoor Gentsestraat 14, 8-8530 Harelbeke, België ([rekening /BAN] [BIC]); van zodra we de betaling van 150.000,00 EUR hebben ontvangen zal een nieuwe proforma factuur op naam van G.2.M.S.V.T.L.S opgesteld worden ter vervanging van de proforma factuur gedateerd op 26 juni 2012 op naam van E. Ltd;

het saldo van 1.100.000 EUR moet betaald worden vóór 3 september 2012 op de vereffeningssrekening op onze naam, geopend bij NV KBC Bank, kantoor Gentsestraat 14, 8-8530 Harelbeke, België ([rekening /BAN] [BIC]).

Wanneer defonds niet beschikbaar zijn op voormelde vereffeningssrekening op de voormelde data (8 augustus 2012, respectievelijk 3 september 2012), zal de verkoop van rechtswege en zonder voorafgaande aanmaning, of juridische interventie, na een kennisgeving bij e-mail en aangetekende brief, geannuleerd worden."

Ingevolge het uitblijven van de betaling van 150.000,00 EUR op 8 augustus 2012 stelden de vereffenaars van T. E. en G. met brief van 13 augustus 2012 in gebreke tot betaling van 150.000,00 EUR uiterlijk op 16 augustus 2012.

Met e-mail van 15 augustus 2012 protesteerde de zaakvoerder van G. deze ingebrekestelling, omdat de machines, die hij pas na de ondertekening van de overeenkomst had gezien, helemaal niet beantwoordden aan wat hij verwacht had, zo wat betreft het type weefgetouwen, de ouderdom en de toestand waarin deze zich bevonden (deels ontmanteld). Echter was dit voor hem geen beletsel om toch het voorstel te doen de weefgetouwen aan te kopen, maar wel aan een sterk verlaagde prijs van 1.110.000,00 EUR.

De vereffenaars van T. weigerden op dit voorstel in te gaan. Ingebrekestellingen van 20 augustus 2012 en 4 september 2012 vanwege de vereffenaars leverden niets op, zodat zij met brief van 12 september 2012 de overeenkomst ontbonden verklaarden en de appellanten in gebreke stelden om een schadevergoeding van 150.000,00 EUR te betalen, naast het bedrag van het voorschot van 200.000,00 EUR, dat zij zouden inhouden.

Met e-mail van 13 september 2012 drong E. nog aan op een vergadering, doch de vereffenaars van T. weigerden daarop in te gaan.

2.

Bijgevolg liet T. E. en G. (hierna samen "de appellanten" genoemd) op 4 oktober 2012 dagvaarden voor de rechtbank van koophandel te Kortrijk.

In synthesebesluiten, neergelegd op 14 juni 2013, vorderde T.:

- de ontbinding van de overeenkomst m.b.t. de koopverkoop van 29 Vandewiele weefgetouwen tussen haarzelf enerzijds en de appellanten anderzijds in het nadeel van deze laatsten te bevestigen;

- de appellanten solidair, minstens in solidum, minstens de ene bij gebrek aan de andere te veroordelen tot betaling van 350.000,00 EUR, meer de rente aan de wettelijke rentevoet vanaf 12 september 2012 tot de datum van betaling, en verminderd met het door haar op 28 juni 2012 ontvangen bedrag van 200.000,00 EUR;

- de appellanten solidair, minstens in solidum, minstens de ene bij gebrek aan de andere te veroordelen tot de gerechtskosten,

dit alles bij vonnis, uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande enig rechtsmiddel en zonder borgstelling of kantonnement.

In deze besluiten zette T. eveneens uiteen dat zij inmiddels de 29 weefgetouwen had verkocht voor een bedrag van 1.100.000,00 EUR, zodat zij haar schade definitief begrootte op 350.000,00 EUR, waarvan zij reeds een bedrag van 200.000,00 EUR onder zich hield.

De appellanten legden geen conclusies neer voor de eerste rechter.

3.

Bij vonnis van 16 december 2013 verklaarde de eerste rechter de vordering ontvankelijk, verklaarde hij over rechtsmacht te beschikken, bevestigde hij de ontbinding van de overeenkomst m.b.t. koopverkoop van 29 Vandewiele weefgetouwen tussen T. enerzijds en de appellanten anderzijds in het nadeel van deze laatsten; en veroordeelde hij de appellanten solidair om aan T. 350.000,00 EUR te betalen, meer de moratoire intrest aan de wettelijke intrestvoet vanaf 12 september 2012 tot de datum van volledige betaling, verminderd met het door T. op 28 juni 2012 ontvangen bedrag

van 200.000,00 EUR, en meer de gerechtskosten. Hij verklaarde ten slotte het vonnis uitvoerbaar bij voorraad, spijs elk verhaal en zonder borgstelling.

Op grond van een bevoegdheidsbeding in de overeenkomst van 31 juli 2012 oordeelde de eerste rechter te beschikken over rechtsmacht. Eveneens op grond van een specifiek beding in de overeenkomst was volgens de eerste rechter Belgisch recht van toepassing. Hij achtte de vordering gegrond op grond van door T. neergelegde stukken, die haar vordering afdoende staven. "Gelet op alle concrete omstandigheden" verklaarde de eerste rechter het vonnis uitvoerbaar bij voorraad doch hij sloot de mogelijkheid tot kantonnement niet uit, aangezien T. geen ernstig nadeel , bewees.

4.

De appellanten konden zich niet verzoenen met dit vonnis en stelden hoger beroep in. In hun op 4 augustus 2014 neergelegde beroepsakte vorderden zij:

het bestreden vonnis te vernietigen,

in hoofddeel te zeggen voor recht dat de rechtbank van koophandel te Kortrijk niet over rechtsmacht beschikte en het Belgisch recht niet van toepassing kon gesteld worden, dienvolgens de vordering van T. onontvankelijk te verklaren, ondergeschikt

de vordering van T. ongegrond te verklaren,

te zeggen voor recht dat de koopverkoopovereenkomst van 29 Vandewiele weefgetouwen van 20 juni 2012, aangevuld door de overeenkomst van 29 juli 2012 (moet 31 juli 2012 zijn, zoals door de raadsman van de appellanten op de zitting van 31 januari 2018 rechtgezet - zie zittingsblad) ontbonden wordt verklaard in het nadeel van T.,

dienvolgens T. in vereffening te veroordelen om hen de som van 200.000,00 EUR te betalen, meer de intresten vanaf 28 juni 2012 tot de datum van volledige betaling,

tevens T. in vereffening te veroordelen tot betaling van een schadevergoeding van 50.000,00 EUR, dit alles onder welkdanig voorbehoud en behoudens wijziging of vermeerdering in de loop van het geding;

T. te veroordelen tot de gerechtskosten.

Zij hebben dit herhaald in hun "aanvullende en allesomvattende beroepsconclusies", neergelegd op 5 januari 2015.

In syntheseconclusies, neergelegd op 19 januari 2015, vorderde T. vooreerst de wering van het beschikkend gedeelte van de besluiten d.d. 5 januari 2015 van de appellanten uit de debatten. Vervolgens vorderde zij het hoger beroep van zowel E. als G., minstens van E. af te wijzen als onontvankelijk wegens laattijdigheid van het hoger beroep. Ondergeschikt vroeg zij haar akte te verlenen van haar voorbehoud om te concluderen en te pleiten ten gronde betreffende de ontvankelijkheid en gegrondheid van het hoger beroep. T. vorderde ten slotte in ieder geval de appellanten solidair, minstens in solidum, minstens de ene bij gebrek aan de andere te veroordelen tot de gerechtskosten.

S.

Bij tussenarrest van 13 mei 2015 werd het hoger beroep van E. onontvankelijk verklaard wegens laattijdigheid, werd geoordeeld dat niet blijkt dat het hoger beroep van G. laattijdig was en werden conclusietermijnen en rechtsdag bepaald. De beslissing over de gerechtskosten werd aangehouden.

6.

Met "aanvullende en allesomvattende beroepsconclusies na (tussen)arrest van 13 mei 2015", uitgaande van de appellanten, en neergelegd op 12 juni 2017, wordt het volgende gevorderd:

*"Het hoger beroep ingesteld door appellante **G.2.M.S.V.T.L.S** ontvankelijk en gegrond te verklaren.*

Dienvolgens, het bestreden vonnis teniet te doen en opnieuw wijzend,

In hoofddorde, te zeggen voor recht dat de rechtbank van koophandel te Kortrijk niet over rechtsmacht beschikte en het Belgisch recht niet van toepassing kon gesteld worden.

Dienvolgens de oorspronkelijke vordering van NV T. onontvankelijk te verklaren.

In ondergeschikte orde, de oorspronkelijke vordering van NV T. minstens ongegrond te verklaren.

Te zeggen voor recht dat de koop-verkoopovereenkomst van 29 Vandewiele weefgetouwen van 20 juni 2012, aangevuld door de overeenkomst van 29 juli 2012 (moet 31 juli 2012 zijn) ontbonden wordt verklaard in het nadeel van NVT..

Dienvolgens NV T. in vereffening te veroordelen om aan appellante de som te betalen van 200.000 euro, te vermeerderen met de intresten vanaf 28 juni 2012 tot op de datum van volledige terugbetaling.

Tevens NV T. in vereffening te veroordelen tot betaling van een schadevergoeding van 50.000 euro.

In de meest ondergeschikte orde, de door NV T. in vereffening gevorderde rechtsp/egingsvergoeding te verminderen.

Dit alles onder voorbehoud en behoudens wijziging of vermeerdering in de loop van het geding.

Geïntimeerde te veroordelen tot de kosten van het geding.

Kostenstaat:

- ra/recht:	210,00 euro
- rechtsp/egingsvergoeding eerste aanleg:	7.700,00 euro
- rechtsp/egingsvergoeding hoger beroep:	8.400,00 euro"

In haar op 18 december 2017 neergelegde syntheseconclusie, vordert T. het volgende:

"A.

In hoofddorde, het hoger beroep van tweede appellante onontvankelijk te verklaren;

B.

Ondergeschikt, het hoger beroep van tweede appellante ongegrond te verklaren, dienvolgens,

het vonnis a quo d.d. 16 december 2013 dat reeds kracht van gewijsde heeft ten aanzien van eerste appellante, ten aanzien van tweede appellante integraal te bevestigen, en,

de oorspronkelijke vordering van geïntimeerde ten overstaan van tweede appellante als volgt ontvankelijk en gegrond te verklaren:

1. de ontbinding ten nadele van tweede appellante te bevestigen van de overeenkomst m.b.t. de koop-verkoop van 29 Vandewiele weefgetouwen tussen geïntimeerde enerzijds en eerste en tweede appellanten anderzijds (ontbinding die reeds definitief ten nadele van eerste appellante werd uitgesproken);
2. tweede geïntimeerde te veroordelen om solidair, minstens in solidum, met eerste appellante aan geïntimeerde te betalen de som van 350.000,00 EUR, vermeerderd met de rente aan de wettelijke rentevoet vanaf 12 september 2012 tot op de datum der uiteindelijke betaling, en verminderd met het door eiseres op 28 juni 2012 ontvangen bedrag van 200.000,00 EUR;

C.

De tegenvorderingen van tweede appellante onontvankelijk, minstens ongegrond te verklaren;

D.

Eerste en tweede appellanten solidair, minstens in solidum, minstens de ene bij gebreke aan de andere te veroordelen tot alle gerechtskosten, aan de zijde van eiseres als volgt begroot:

<i>dagvaarding:</i>	982,09 EUR
<i>kosten expeditie vonnis a quo:</i>	18,00 EUR
<i>betekeningskosten vonnis a quo:</i>	1.236,44 EUR
<i>vertalingskosten procedure hoger beroep:</i>	180,00 EUR
<i>kosten expeditie tussenarrest d.d. 13 mei 2015:</i>	27,00 EUR
<i>kosten betekening tussenarrest d.d. 13 mei 2015:</i>	354,44 EUR
<i>rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg:</i>	7.700,00 EUR
<i>rechtsplegingsvergoeding hoger beroep:</i>	<u>16.800,00 EUR</u>
	27;297,97 EUR

De argumenten van partijen in hoger beroep zullen hierna besproken worden in de mate zij dienstig zijn voor de beoordeling van het geschil.

Beoordeling

De vordering van T. strekt ertoe vergoed te worden voor de schade, die zij beweert geleden te hebben ingevolge de contractuele wanprestatie van de appellanten, die de ontbinding van de overeenkomst te hunnen laste verantwoordt. Zij beweert schade te hebben geleden tot beloop van

350.000,00 EUR, zijnde het verschil tussen de prijs, die tussen haar en de appellanten was overeengekomen (1.450.000,00 EUR), en de prijs die zij na de toepassing van het ontbindend beding bij herverkoop heeft verkregen, nl. 1.100.000,00 EUR.

1. Ontvankelijkheid van het hoger beroep van E.

Het hof heeft in het tussenarrest van 13 mei 2015 reeds geoordeeld dat het hoger beroep van E. onontvankelijk is wegens laattijdigheid ervan. Hiermee heeft het hof zijn rechtsmacht inzake het hoger beroep van E. uitgeput, behalve wat de gerechtskosten betreft, waaromtrent de beslissing in het tussenarrest is aangehouden.

II. Ontvankelijkheid van het hoger beroep en van de tegenvorderingen van G.

1.

T. meent dat het hoger beroep van G. onontvankelijk is wegens het gezag van gewijsde van het bestreden vonnis dat in kracht van gewijsde is getreden ten aanzien van E.. G. antwoordt niet op dit argument.

Nochtans kan het standpunt van T. dienaangaande niet aangenomen worden. Art.

23 Ger. W. luidt als volgt:

"Het gezag van het rechterlijk gewijsde strekt zich niet verder uit dan tot hetgeen het voorwerp van de beslissing heeft uitgemaakt. Vereist wordt dat de gevorderde zaak dezelfde is, dat de vordering op dezelfde oorzaak berust, ongeacht de ingeroepen rechtsgrond: dat de vordering tussen dezelfde partijen bestaat, en door hen entegen hen in dezelfde hoedanigheid gedaan is."

Eén van de vereisten van het gezag van gewijsde is dat de vordering tussen dezelfde partijen bestaat. Het gezag en kracht van gewijsde van het bestreden vonnis, dat geldt tussen T. en E. geldt niet ten aanzien van G., van wie het hoger beroep tijdig is, en kan dus niet ingeroepen worden ten aanzien van deze laatste.

2.

Volgens T. is het hoger beroep van G. onontvankelijk bij gebrek aan belang, aangezien zij de vordering in eerste aanleg niet betwist heeft. G. stelt dat zij wel degelijk een materieelrechtelijk belang heeft om hoger beroep in te stellen, gelet op haar veroordeling in eerste aanleg.

Ook dit standpunt van T. kan niet worden bijgetreden.

In de eerste plaats heeft G. de vordering wel degelijk betwist, weliswaar niet in conclusies, doch wel in de brief d.d. 16 januari 2013 van haar raadsman, na dagvaarding, waarin hij meedeelde: *"De vordering zoals gesteld lastens cliënten wordt ten zeerste betwist"*. Uit het feit dat G. geen conclusies heeft neergelegd en ook niet is verschenen op de rechtsdag kan dus niet worden afgeleid dat zij de vordering niet betwistte.

Bovendien kan uit het niet expliciet betwisten van de vordering niet worden afgeleid dat een hoger beroep onontvankelijk is. Een vonnis, met veroordeling van een partij, die voorheen de vordering niet had betwist, kan niet worden beschouwd als een akkoordvonnis, zodat hoger beroep door de veroordeelde partij ontvankelijk is (vgl. Cass., 25 juni 2015, Arr. Cass., 2015, 1767).

G. streeft met haar hoger beroep een materieelrechtelijk voordeel na, namelijk het ongedaan maken van haar veroordeling door de eerste rechter.

3.

T. meent dat het hoger beroep van G. onontvankelijk is omdat G. het bedrag van 200.000,00 EUR, dat zij terugvordert, niet betaald heeft. Deze 200.000,00 EUR is betaald door E..

Dit verweer heeft niet alleen niets te maken heeft met de ontvankelijkheid van het hoger beroep maar ook niet met de ontvankelijkheid van de vordering van G..

G. vordert de koopovereenkomst van 29 weefgetouwen van 20 juni 2012, aangevuld door de overeenkomst van 31 juli 2012 ontbonden te verklaren in het nadeel van T. en dienvolgens, T. te veroordelen tot betaling van 200.000,00 EUR, meer de intresten vanaf 28 juni 2012 tot op de datum van volledige betaling en T. ook te veroordelen tot een schadevergoeding van 50.000,00 EUR.

Het belang is elk materieel of moreel voordeel dat wie een eis instelt, op het ogenblik van de rechtsingang mag verwachten en waardoor zijn huidige rechtstoestand gewijzigd of verbeterd wordt (Laenens, J., Broeckx, K. en Scheers, D., Thiriar, P., "Handboek gerechtelijk recht", 2008, p. 84, nr. 131). G. mag bij deze vordering materieel voordeel verwachten (l. Of zij daadwerkelijk aanspraak kan maken op het gevorderde betreft de gegrondheid van de vordering, niet de ontvankelijkheid ervan.

4.

T. meent dat de beslissing van de eerste rechter omtrent de rechtsmacht van de rechtbank van koophandel te Kortrijk en de toepasselijkheid van het Belgisch recht in kracht van gewijsde is getreden. Zij redeneert dat in de beroepsakte enkel E. hoger beroep heeft ingesteld tegen voormelde beslissing van de eerste rechter en dat G. pas hiertegen hoger beroep heeft ingesteld bij conclusie d.d. 8 juni 2016, wat pas na het verstrijken van de beroepstermijn was.

Ook deze redenering faalt.

De beroepsakte, neergelegd op 4 augustus 2014, gaat uit van de beide appellanten, en beide appellanten vorderden daarin in het algemeen te zeggen voor recht dat de rechtbank van koophandel te Kortrijk niet over rechtsmacht beschikte en het Belgisch recht niet van toepassing kon gesteld worden. Er werd daarin geen onderscheid gemaakt naar gelang het de vordering tegen E. betreft, dan wel de vordering tegen G.. G. gaf in de beroepsakte nergens te kennen de beslissing over de rechtsmacht, wat de vordering tegen haar betreft, niet aan te vechten. Het argument van T. berust op een verkeerde lezing van de inhoud van de beroepsakte.

Als grief voerden de appellanten aan dat de initiële overeenkomst dateert van 20 juni 2012 en dat op die datum eenzijdig door T. een forumbeding werd opgenomen, waarmee E., toen de enige contractspartij van T., zich nooit akkoord had verklaard. Weliswaar deed dit verweer niets af aan het bevoegdheidsbeding in de overeenkomst van 31 juli 2012, waarin beide appellanten partij waren, doch dit betekent niet dat dit hoger beroep enkel beperkt was tot de beslissing van de eerste rechter over de rechtsmacht inzake de vordering van T. tegen E..

In het tussenarrest heeft het hof geoordeeld dat het hoger beroep van G. tijdig was, dus ook haar hoger beroep inzake de rechtsmacht en het toepasselijk recht.

5.

Ten slotte argumenteert T. dat de tegenvorderingen van G. onontvankelijk zijn omdat zij pas voor het eerst in hoger beroep zijn gesteld. Een antwoord van G. hierop kan het hof niet terugvinden in haar synthesebesluiten.

Maar ook dit verweer van T. is ongegrond.

Tegenvorderingen kunnen slechts voor het eerst in hoger beroep worden ingesteld indien zij berusten op een feit of een akte in de dagvaarding vermeld, een verweer op de hoofdvordering uitmaken of tot schuldvergelijking strekken (vgl. Cass., 22 januari 2004, R.W., 2005-06, 423; Cass., 14 oktober 2005, Pas., 2005, 1938; Cass., 23 februari 2006, Pas., 2006, 428).

Welnu, de vorderingen, die G. voor het eerst in hoger beroep formuleert, berusten op een akte of feit in de dagvaarding vermeld, meer bepaald de overeenkomsten van 20 juni 2012 en 31 juli 2012, en de betaling van 200.000,00 EUR (waarvan G. de terugbetaling vordert). Weliswaar hebben de appellanten het bij herhaling over de overeenkomst van 29 juli 2012, doch, zoals rechtgezet door de raadsman van G. op de terechtzitting van 31 januari 2012, moet dit gelezen worden als "31 juli 2012".

De vordering tot betaling van een schadevergoeding van 50.000,00 EUR strekt ertoe vergoed te worden voor de schade, die het gevolg is van de beweerde misleidende en onrechtmatige wijze waarop de vereffenaars van T. minderwaardige machines hebben willen verkopen, zijnde de machines die het voorwerp uitmaken van de overeenkomsten van 20 juni en 31 juli 2012.

De voor het eerst in hoger beroep ingestelde tegenvorderingen zijn bijgevolg ontvankelijk.

111. Rechtsmacht

1.

T. steunt zich voor de rechtsmacht van de Belgische rechter op een forumbeding in de overeenkomst van 31 juli 2012, alsook op een aantal andere elementen, zoals de plaats van levering.

2.

De rechtsmacht van de Belgische rechter wordt door de appellanten betwist.

In de conclusies voor de appellanten wordt gesteld dat E. het eenzijdig in de overeenkomst van 20 juni 2012 opgenomen forumbeding nooit aanvaard heeft. Daarnaast beroept zij zich op de nietigheid van de overeenkomst van 20 juni 2012, aangevuld door de overeenkomst van 31 juli 2012.

In zoverre dit verweer uitgaat van E., kan daarop niet ingegaan worden omdat het hof in het tussenarrest reeds geoordeeld heeft dat haar hoger beroep onontvankelijk is.

Dit verweer is, zoals hierna zal blijken, ook ongegrond betreffende de vordering tegen G..

3.

Artikel 4 van de Verordening (EG) 44/2001 van 22 december 2000 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (PB L, 16 januari 2001, afl. L.12,1, hierna "*de EEX-Verordening*" genoemd), die in werking is getreden op 1 maart 2002 (art. 76 van de Verordening) en nog van toepassing was op het ogenblik van de dagvaarding en de inleiding van het geschil, bepaalt inzake de rechtsmacht het volgende:

"Indien de verweerder (zoals G.) geen woonplaats heeft op het grondgebied van een lidstaat, wordt de bevoegdheid in elke lidstaat geregeld door de wetgeving van die lidstaat, onverminderd de artikelen 22 en 23."

Artikel 23.1 EEX-Verordening bepaalt dat, wanneer de partijen, van wie er ten minste één woonplaats heeft op het grondgebied van een lidstaat, een gerecht of de gerechten van een lidstaat hebben aangewezen voor de kennisneming van de geschillen die naar aanleiding van een bepaalde rechtsbetrekking zijn ontstaan of zullen ontstaan, dit gerecht of zijn de gerechten van deze lidstaat bevoegd is. Deze overeenkomst tot aanwijzing van een bevoegd gerecht wordt gesloten:

- hetzij bij een schriftelijke overeenkomst of bij een schriftelijk bevestigde mondelinge overeenkomst,
- hetzij in een vorm die wordt toegelaten door de handelwijzen die tussen partijen gebruikelijk zijn geworden,
- hetzij, in de internationale handel, in een vorm die overeenstemt met een gewoonte waarvan de partijen op de hoogte zijn of hadden behoren te zijn en die in de internationale handel algemeen bekend is en door partijen bij dergelijke overeenkomsten in de betrokken handelsbranche doorgaans in acht wordt genomen.

G. is gevestigd in Turkije, dat geen lidstaat is van de Europese Gemeenschap, terwijl de maatschappelijke zetel van T. gelegen is in België, zijnde een lidstaat van de Europese Gemeenschap. Dit betekent dat T. zich ten aanzien van G. kan beroepen op art. 23 EEX-Verordening, indien aan de voorwaarden ervan is voldaan.

4.

De vordering van T. is gesteund op de overeenkomst van 31 juli 2012, waarin een forumbeding met toewijzing van de rechtsmacht aan de Belgische rechter is opgenomen.

Deze overeenkomst is ondertekend door G..

Verwijzingen naar de overeenkomst van 20 juni 2012 zijn niet ter zake dienend, aangezien dit niet de overeenkomst is waarop de rechtsmacht van de Belgische rechter gesteund wordt ten aanzien van G..

Het begrip "overeenkomst" in artikel 23 EEX-Verordening moet verordeningsautonoom geïnterpreteerd worden (H.v.J., 20 maart 1992, zaak 21/89, NJ, 1996, 279). De geldigheid ervan moet beoordeeld worden aan de hand van de vereisten van artikel 23 zelf, met uitsluiting van nationaal recht (het op de overeenkomst toepasselijke recht). De vraag of er wilsovereenstemming is omtrent een eventuele bevoegdheidsclausule die in de algemene voorwaarden is opgenomen, dient bijgevolg uitsluitend beoordeeld te worden aan de hand van de bepaling van art. 23 EEX-Verordening. De geldigheid van een forumbeding staat los van de overeenkomst waarvan het deel uitmaakt. De eventuele nietigheid van de overeenkomst volgens nationaal recht heeft dus niet tot gevolg dat ook het forumbeding volgens de EEX-Verordening ongeldig is (vgl. Van Houtte, H., "Het nieuwe Europese IPR: van verdrag naar verordening", 2001, p. 39).

Overigens verwijst het hof naar zijn overwegingen ten gronde, waaruit blijkt dat de overeenkomst van 31 juli 2012 niet nietig is.

Er is dus sprake van een schriftelijke overeenkomst, zoals bepaald in artikel 23.1 EEX-Verordening, omtrent de rechtsmacht ten gunste van de Belgische rechter.

De eerste rechter heeft bijgevolg terecht geoordeeld dat de Belgische rechter rechtsmacht heeft.

IV. Ten gronde

A. Toepasselijk recht

Zich opnieuw steunend op de nietigheid van de overeenkomst, waarin een keuze voor Belgisch recht is gemaakt, stelt G. dat het Belgisch recht niet van toepassing is.

Deze stelling is merkwaardig aangezien zij zich precies steunt op Belgisch recht om te argumenteren dat de overeenkomst nietig is, op basis van hetzij bedrog, hetzij dwaling.

Wat er ook van zij, de Belgische rechter heeft rechtsmacht, hetzij op basis van de rechtskeuze in de overeenkomst van 31 juli 2012, hetzij op grond van art. 98 Wetboek Internationaal Privaatrecht. Dit artikel verwijst inzake het toepasselijk recht naar de Verordening (EG) nr. 2008/593 van het Europees Parlement en de Raad van 17 juni 2008 inzake het recht dat van toepassing is op verbintenissen uit overeenkomst (Rome 1-Verordening).

Artikel 4 1. a) van deze verordening bepaalt dat bij gebreke van een rechtskeuze overeenkomstig artikel 3 en onverminderd de artikelen 5 tot en met 8, de overeenkomst voor de verkoop van roerende zaken wordt beheerst door het recht van het land waar de verkoper zijn gewone verblijfplaats heeft. In casu is T. de verkoper, die haar gewone verblijfplaats in België heeft. De artikelen 5 tot en met 8 zijn ten deze niet van toepassing. Bijgevolg is het Belgisch recht van toepassing, ook wanneer er geen rechtskeuze is gedaan. Er is geen reden om toepassing te maken van artikel 4.3., volgens het welke het recht van

een ander land van toepassing is indien uit de omstandigheden zou blijken dat de overeenkomst een *kennelijk* nauwere band heeft met een ander land. Dergelijke omstandigheden zijn niet voorhanden.

Aangezien de verkoper in België gevestigd is, is het Belgisch recht van toepassing.

B. (On)geldigheid van de overeenkomst

De appellanten beweren dat de overeenkomst van 20 juni 2012, aangevuld door de overeenkomst van 31 juli 2012, nietig is wegens bedrog, minstens dwaling.

1.

De appellanten verwijzen ten onrechte naar de overeenkomst van 20 juni 2012.

Deze overeenkomst is enkel gesloten tussen T. en E., en niet met G..

Het hof heeft in het tussenarrest van 13 mei 2015 geoordeeld dat het hoger beroep van E. onontvankelijk is, wegens laattijdigheid ervan. Het gevolg hiervan is dat de ongeldigheid van de overeenkomst, op basis waarvan E. door de eerste rechter is veroordeeld, thans niet meer ter sprake kan komen.

2.

Bijgevolg dient enkel geoordeeld te worden over de geldigheid van de overeenkomst van 31 juli 2012, dit dan nog enkel in de verhouding tussen T. en G., die partij was in deze overeenkomst.

2.1. Bedrog?

2.1.1. Er is sprake van bedrog wanneer een partij door het aanwenden van kunstgrepen of list bij de wederpartij een verkeerde voorstelling van zaken doet ontstaan, die er haar toe beweegt de overeenkomst te sluiten. Bedrog bevat een materieel bestanddeel, de kunstgreep of de list, en een psychologisch bestanddeel, namelijk het opzet van een partij om door middel van de kunstgreep de andere partij tot het aangaan van de overeenkomst te bewegen. Vereist is dat zonder het gebruik van de kunstgrepen of list de overeenkomst niet zou zijn gesloten (het zogenaamde "hoofdbedrog") of minstens onder andere voorwaarden zou zijn gesloten ("incidenteel bedrog"). De bewijslast van het bedrog rust op de partij, die beroep doet op dit wilsgebrek.

2.1.2. Volgens G. bestaat het bedrog in het bedrieglijk gedrag en verzwijgen van de vereffenaar van T., die gezorgd heeft voor een totaal verkeerde voorstelling van zowel het voorwerp van de overeenkomst, met name de 29 Vandewiele weefgetouwen, als de contractuele voorwaarden, waardoor zij is overgegaan tot het sluiten van de overeenkomst, die zij met kennis van de werkelijkheid niet zou hebben gesloten.

Zij beweert dat zij pas na het sluiten van de overeenkomst zag dat slechts 8 van de 29 machines overeenkwamen met de beschrijving in de overeenkomst en dat de overige machines zelf niet meer

leken op machines, omdat alle delen ervan waren afgebroken. De machines zouden in het geheel niet in dezelfde operationele en kwalitatieve toestand geweest zijn zoals voorgesteld door de vereffenaar. T. betwist dit alles "formeel en integraal".

Gelet op deze betwisting en op het ontbreken van enig objectief stuk, dat het hof toelaat zich een beeld te vormen van de kwaliteit van de machines op het ogenblik van het sluiten van de overeenkomst, bewijst G. haar beweringen omtrent de lamentabele kwaliteit of hoedanigheid van de machines niet. Zij bewijst bijgevolg reeds om die reden alleen niet dat T. zich schuldig gemaakt heeft aan bedrog.

Zij bewijst evenmin dat de machines afweken van wat zij verwacht had bij het sluiten van de overeenkomst.

Doch zelfs al bevonden de machines zich in een slechte toestand, of beantwoordden deze niet aan de kwaliteit die G. zich bij de contractsluiting had voorgesteld, dan nog betekent dit niet dat T. zich schuldig gemaakt heeft aan bedrog.

Verzwijging kan maar als bedrog in aanmerking worden genomen wanneer de verkoper, gelet op de omstandigheden, een spreekplicht had. Dit hangt af van de concrete omstandigheden, zoals ook de onderzoeksplicht of de plicht van de koper zichzelf te informeren. Gelet op de aard van de overeenkomst (koopverkoop van niet minder dan 29 weefgetouwen), de zeer aanzienlijke prijs, de professionaliteit van G., die actief is in de sector van aan- en verkoop van textielmachines, en het feit dat de machines verkocht werden in de staat waarin zij zich bevonden, zonder waarborg (zie artikel 9), had G., indien haar versie, erin bestaande dat zij de machines voor de verkoop niet gezien had, juist is, zelf de plicht zich te informeren over de kwaliteit van de machines. Zij kon dit doen door, alvorens het contract te ondertekenen, foto's op te vragen of ter plaatse te gaan om zich daarvan te vergewissen. Zelf verklaart G. dat zij sinds 1993 een gerenommeerd bedrijf is met een .zeer ruime ervaring in de aan- en verkoop van weefgetouwen en al die jaren uitmuntende zakenrelaties met textielfabrikanten over de ganse wereld heeft opgebouwd. Uit geen van de voorgelegde stukken blijkt dat zij ooit enige vraag aan T. heeft gesteld over de kwaliteit van de machines, noch dat T. daarover leugenachtige informatie heeft bezorgd. Uit de door T. voorgelegde stukken blijkt alleen dat (1) E. per mail van 4 juni 2012 contact had opgenomen met één van de vereffenaars van T. met de vraag om Vandewiele machines aan te kopen, (2) de vereffenaars op 11 juni 2012 antwoordden dat het bod hoger diende te zijn dan 44.000,00 EUR per machine, (3) E. zonder enige bijkomende informatie te vragen, dezelfde dag een bod deed aan 50.000,00 EUR per machine, (4) op basis daarvan, opnieuw zonder bijkomende uitleg te vragen over de toestand en kwaliteit van de machines, op 20 juni 2012 een overeenkomst tussen T. en E. tot stand is gekomen, (5) later een nieuwe overeenkomst werd gesloten, ditmaal tussen T. als verkoper en E. en G. als kopers, eveneens aan de prijs van 50.000,00 EUR per machine.

G. beweert dat haar zaakvoerder, dhr. Gu. voor het ondertekenen van de overeenkomst, aan mr. M.M., één van de vereffenaars van T., gevraagd heeft eerst de machines te kunnen zien, waarop zij zou geantwoord hebben niet veel tijd te hebben, dat ze druk bezig was en dat de machines identiek en zelfs beter waren dan deze die E. op 28 december 2011 had gekocht. Het blijft, echter bij louter beweringen, die door niets gestaafd worden, en zelfs niet door

enig stuk, uitgaande van de appellanten zelf, bevestigd worden. Zo valt daarover niets te lezen in de versie van de feiten, die de zaakvoerder van G. gaf in zijn e-mail van 15 augustus 2012.

Rekening houdend met dit alles bewijst G. niet dat T. een spreekplicht had, temeer partijen zich niet in een ongelijkwaardige economische of deskundige positie ten opzichte van elkaar bevonden.

Ook om die reden kan in hoofde van T. geen bedrog worden weerhouden.

Ten slotte toont G. op geen enkele wijze aan op welke manier T. bedrog zou gepleegd hebben inzake de contractuele voorwaarden.

2.2. dwaling?

2.2.1. Dwaling is een wilsgebrek in de toestemming bij de totstandkoming van de overeenkomst, dat onder bepaalde voorwaarden de nietigheid van de overeenkomst tot gevolg heeft.

Het is een verkeerde voorstelling, die een partij heeft aangaande een bestanddeel van de overeenkomst bij het sluiten ervan. Dwaling is enkel oorzaak van nietigheid, wanneer zij de zelfstandigheid betreft van de zaak die het voorwerp van de overeenkomst uitmaakt of wanneer zij de persoon betreft met wie men bedoelde te handelen, indien de overeenkomst hoofdzakelijk uit aanmerking van deze persoon is aangegaan (art. 1110 B.W.). Onder 'zelfstandigheid van de zaak' verstaat men ieder element dat doorslaggevend is geweest voor de partij om het contract aan te gaan, waarvan de medecontractant op de hoogte behoorde te zijn en zonder hetwelk de overeenkomst niet zou zijn gesloten (vgl. Cass., 24.9.2007, J.L.M.B., 2008, afl. 27, 1171). Het moet gaan om een dwaling die bestond op het ogenblik van de contractsluiting en ten slotte moet de dwaling "verschoonbaar" zijn, dit wil zeggen, ook een redelijk persoon in soortgelijke omstandigheden · zou hebben gedwaald. De bewijslast van de toepassingsvoorwaarden van de dwaling rust op de partij die de dwaling inroept.

2.2.2. G. toont niet aan dat zij gedwaald heeft over de kwaliteit van de machines, opnieuw omdat er geen objectieve stukken voorliggen, die het hof toelaten zich te vergewissen van de kwaliteit ervan, alsook omdat niet blijkt welke kwaliteit zij dan wel verwachtte toen zij de machines aankocht.

Bovendien, zelfs al zou zij gedwaald hebben, dan is de dwaling onverschoonbaar, aangezien, indien zij, zoals zij zelf beweert, de machines vooraf niet had gezien, zij te kort geschoten is in haar plicht zelf informatie in te winnen, bv. door het opvragen van foto's van de machines, of door ter plaatse te gaan en de machines te bekijken, alvorens tot aankoop van de machines over te gaan, des te meer rekening houdend met de door haarzelf voorgehouden deskundigheid en G. zelf stelt dat haar zaakvoerder op 31 juli 2012 speciaal met het oog op die overeenkomst naar België was gereisd. Uit niets blijkt dat geweigerd werd foto's te bezorgen of dat 1;en bezoek' belet werd. Indien dit toch het geval was, dan had G. niet tot aankoop mogen overgaan of de aankoop moeten uitstellen, tot haar zaakvoerder de machines te zien kreeg.

3.

G. vordert de overeenkomst van 20 juni 2012, aangevuld door deze van 31 juli 2012 ontbonden te verklaren ten nadele van T..

Haar enige argumenten ter ondersteuning van deze vordering betreffen echter de geldigheid van de overeenkomst. Immers, zij stelt dat de overeenkomsten nietig zijn ingevolge bedrog of dwaling. De sanctie hiervoor is de nietigverklaring van de overeenkomst, doch niet de ontbinding ervan. Een overeenkomst kan slechts ten nadele van één van de contractspartijen ontbonden worden, indien deze zich schuldig heeft gemaakt aan een contractuele wanprestatie, die zich situeert in de uitvoeringsfase van de overeenkomst.

In elk geval heeft T. zich niet schuldig gemaakt aan een contractuele wanprestatie, zodat ook de ontbinding van de overeenkomst(en) te haren laste niet mogelijk is.

4.

Gelet op de ongegrondheid van het verweer inzake de nietigheid en van de vordering tot ontbinding van de overeenkomst in het nadeel van T., zijn de daarop gesteunde vorderingen van G. tot terugbetaling van 200.000,00 EUR en tot betaling van een schadevergoeding van 50.000,00 EUR ongegrond.

De ontbinding van de overeenkomst ten nadele van de appellanten, zou wel tot gevolg hebben dat T. het ontvangen voorschot van 200.000,00 EUR zou moeten terugbetalen, maar:

niet aan G., die zelf nooit 200.000,00 EUR heeft betaald. Het is E. die ter uitvoering van de eerste overeenkomst van 20 juni 2012 200.000,00 EUR heeft betaald;

T. heeft het ontvangen voorschot van 200.000,00 EUR reeds verrekend in de schadevergoeding van 350.000,00 EUR, waarop zij terecht (zie verder) aanspraak maakt.

6.

De door G. ondertekende overeenkomst van 31 juli 2012 bevat volgende clausules (vrij vertaald vanuit het Engels):

"betaling door uw ondernemingen van een totaal bedrag van 1.450.000 EUR overeenkomstig volgend schema:

200.000,00 EUR is betaald op 28 juni 2012;

een bedrag van 150.000,00 EUR moet betaald worden voor 8 augustus 2012 op de vereffeningssrekening op onze naam, geopend bij NV KBC Bank, kantoor Gentsestraat 14, B-8530 Harelbeke, België (rekening /[BAN]: [BIC]); van zodra we de betaling van 150.000,00 EUR hebben ontvangen zal een nieuwe pro forma factuur op naam van G.2.M.S.V.T.L.S opgesteld worden ter vervanging van de proforma factuur gedateerd op 26 juni 2012 op naam van E. Ltd;

het saldo van 1.100.000 EUR moet betaald worden vóór 3 september 2012 op de vereffeningssrekening op onze naam, geopend bij NV KBC Bank, kantoor Gentsestraat 14, B-8530 Harelbeke, België (rekening /[BAN]: [BIC]).

Wanneer de fondsen niet beschikbaar zijn op voormelde vereffeningssrekening op de voormelde data {8 augustus 2012, respectievelijk 3 september 2012}, zal de verkoop van rechtswege en zonder

voorafgaande aanmaning of juridische interventie, na een kennisgeving bij e-mail en aangetekende brief, geannuleerd worden.'

Ingevolge de niet-gerechvaardigde wanbetaling en na de terechte ingebrekestellingen d.d. 13 augustus 2012, 20 augustus 2012, en 4 september 2012, hebben de vereffenaars bij schrijven van 12 september 2012, verzonden per e-mail, alsook aangetekend, terecht toepassing gemaakt van het ontbindend beding. De eerste rechter heeft deze ontbinding bijgevolg terecht bevestigd.

7.

T. kan aanspraak maken op vergoeding van de werkelijke schade, die zij geleden heeft ingevolge de ontbinding van de overeenkomst (art. 1147-1149 B.W. en art. 1184 B.W.). Deze schade begroot zij terecht op het verschil tussen enerzijds de prijs waarop zij aanspraak kon maken, indien de overeenkomst correct was uitgevoerd (1.450.000,00 EUR) en de prijs, die zij uiteindelijk door verkoop aan derden heeft verkregen (1.100.000,00 EUR), hetzij 350.000,00 EUR. Hiervan trekt T. het door haar ontvangen voorschot van 200.000,00 EUR af.

De omstandigheid dat er geen schadebeding in de overeenkomst is opgenomen belet niet dat T. aanspraak kan maken op vergoeding van de door haar werkelijk geleden schade.

8.

G. verwijt T. rechtsmisbruik, door niet te zijn ingegaan op haar voorstel de prijs voor de weefgetouwen te verminderen naar 1.110.000,00 EUR, terwijl zij de weefgetouwen na ontbinding van de overeenkomst slechts aan 1.100.000,00 EUR heeft kunnen verkopen.

Er is sprake van rechtsmisbruik wanneer de titularis van een recht zijn recht uitoefent op een wijze die kennelijk de grenzen van de normale uitoefening van dat recht door een redelijk persoon te buiten gaat, onder andere wanneer de titularis van dat recht, bij gelijk voordeel voor hem, de voor de schuldenaar meest nadelige keuze maakt of wanneer het voordeel dat hij door die rechtsuitoefening nastreeft niet proportioneel is met het nadeel voor de schuldenaar.

G. verwijt T. de voor haar meest nadelige keuze te hebben gemaakt, bij gelijk voordeel voor T. zelf, en waarbij haar nadeel niet proportioneel was met het voordeel voor T..

Deze redenering loopt mank in die zin dat G. een vergelijking maakt tussen het verlaagde bod dat zij gedaan heeft en het bedrag dat T. na herverkoop heeft kunnen krijgen. Volgens deze redenering zou T. een voordeel van 10.000,00 EUR hebben laten liggen. Integendeel moet de vergelijking gemaakt worden tussen het bedrag waarop zij recht had bij ontbinding van de overeenkomst (1.100.000,00 EUR ten aanzien van de nieuwe koper en 350.000,00 EUR schadevergoeding ten aanzien van de appellanten) en het bedrag, waarop T. recht had indien zij was ingegaan op het voorstel van G. (1.110.000,00 EUR). Indien T., ingegaan was op het voorstel van G. tot verlaging van de prijs, zou T. een verlies van niet minder dan 340.000,00 hebben geleden, dat zij niet had kunnen recupereren. Een akkoord met het voorstel van G. vereiste immers dat een nieuwe overeenkomst aan een sterk verlaagde prijs diende gesloten te worden, ter vervanging van de overeenkomst van 31 juli 2012, op basis waarvan zij recht had op 1.450.000,00 EUR.

Door het uitdrukkelijk ontbindend beding toe te passen, kan in hoofde van T. geen rechtsmisbruik worden verweten.

9.

Andere grieven ten aanzien van de solidaire veroordeling roept G. niet in, zodat haar hoger beroep ongegrond is. G. en E. zijn twee handelsvennootschappen, die samen tot aankoop zijn overgegaan, zodat zij solidair gehouden zijn.

V. Kosten

A. Eerste aanleg

Gezien de gegrondheid van de vordering van T., heeft de eerste rechter terecht de gerechtskosten ten laste van de appellanten gelegd.

Wat de rechtsplegingsvergoeding betreft, heeft de eerste rechter deze begroot op 5.500,00 EUR, terwijl T. deze begoot op 7.700,00 EUR. Dit houdt een incidenteel beroep in.

Overeenkomstig Artikel 2 van het K.B. van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding, iuncto art. 557 en 618 Ger. W., wordt de rechtsplegingsvergoeding begroot op basis van het in de laatste besluiten gevorderde bedrag, exclusief gerechtelijke intresten en gerechtskosten. De gerechtelijke intresten zijn de intresten vanaf de dagvaarding. De rechtsplegingsvergoeding dient begroot te worden op basis van de hoofdvordering. (vgl. Cass., 24 maart 2016, R.W., 2017-18, 19; Cass., 10 januari 2011, P&B, 2011! 192).

Rekening houdend met het gevorderde bedrag, dat gelegen is in de schijf tussen 100.000,00 EUR en 250.000,00 EUR bedraagt de basisrechtsplegingsvergoeding in eerste aanleg 5.500,00 EUR.

Het incidenteel beroep is dus ongegrond.

B. Hoger beroep

1.

Aangezien het hoger beroep respectievelijk onontvankelijk/ongegrond is, vallen alle gerechtskosten in hoger beroep ten laste van de appellanten. De afwijzing van het incidenteel beroep verantwoordt niet een deel van de gerechtskosten in hoger beroep ten laste van T. te leggen.

2.

T. vordert een maximale rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 16.800,00 EUR.

Daarop gaat het hof niet in.

Overeenkomstig artikel 1022 Ger. W., kan de rechter op verzoek van één van de partijen de rechtsplegingsvergoeding verhogen, rekening houdend met:
de complexiteit van de zaak;

de contractueel bepaalde vergoedingen voor de in het gelijk gestelde partij;
het kennelijk onredelijk karakter van de situatief .

T. meent aanspraak te kunnen maken op een maximale rechtsplegingsvergoeding, wegens het manifest onredelijk karakter van het hoger beroep.

Nog los van de vraag of_ de onredelijkheid van een hoger beroep onder het kennelijk onredelijk karakter van de situatie valt, is er geen sprake van een onredelijk hoger beroep. Het is niet omdat de! appellanten voor de eerste rechter geen conclusies hebben neergelegd, het hoger beroep van E. laattijdig is, en de appellanten hun- aantijgingen niet bewijzen, dat het hoger beroep onredelijk is. De laattijdigheid van het hoger beroep van E. was niet vanzelfsprekend en de argumenten van G. zijn ernstig, en niet tergend of lichtzinnig.

Bijgevolg wordt de rechtsplegingsvergoeding van T. begroot op het basisbedrag van 6.000,00 EUR, zijnde de basisrechtsplegingsvergoeding, rekening houdend met de waarde van de vordering van T. in hoger beroep. De rechtsplegingsvergoeding dient begroot te worden op basis van de vordering van de hoofdeis, dit is de vordering van T..

C. Andere kosten

Over de andere door T. in rekening gebrachte kosten wordt geen afzonderlijke betwisting gevoerd, zodat deze kunnen worden toegekend.

OP DEZE GRONDEN,
HET HOF,
Rechtdoende op tegenspraak,

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken;

Verder recht sprekend;

Verklaart het hoger beroep van G.2.M.S.V.T.L.S ontvankelijk doch ongegrond,

Verklaart het incidenteel beroep van de nv T.A.E.G.T. in vereffening ontvankelijk doch ongegrond;

Bevestigt het bestreden vonnis in zijn beschikkingen;

Verklaart de tegenvorderingen van G.2.M.S.V.T.L.S ontvankelijk doch ongegrond;

Veroordeelt E.T.M.I. – I.S.V.T.L.S en G.2.M.S.V.T.L.S tot hun eigen kosten in hoger beroep, die

daarom niet dienen begroot te worden, en solidair tot de volgende aan de zijde van de nv T.A.E.G.T. in vereffening begrote kosten:

- kosten expeditie vonnis a quo:	18,00 EUR
- betekeningskosten vonnis a quo:	1.236,44 EUR
- vertalingskosten:	150,00 EUR
- kosten expeditie tussenarrest van 13 mei 2015:	27,00 EUR
- kosten betekening tussenarrest van 13 mei 2015:	354,44 EUR
- rechtsplegingsvergoeding hoger beroep:	6.000,00 EUR

Onverminderd de toepassing van artikel 1024 Ger. W.;

Aldus gewezen door de **twaaalfde kamer**, van het hof van beroep te Gent, zetelend in burgerlijke zaken,
samengesteld uit:

-	raadsheer, waarnemend kamervoorzitter,
-	raadsheer,
-	raadsheer,
- bijgestaan	
door:	griffier,
-	

en uitgesproken door de waarnemend kamervoorzitter van de **twaaalfde kamer** in openbare terechtzitting van **7 maart 2018**.